

[Udenrigsministeren.]

Pekingregeringen ikke på noget tidspunkt har givet udtryk for et ønske om sådanne bestræbelser.

Som jeg har nævnt, gik det udvalg, der blev nedsat for at undersøge, hvilke yderligere skridt der skulle tages for at imødegå aggressionen, sindigt til værks for ikke at foregribe eller hemme mæglingsgruppens bestræbelser. Dette var fuldstændig i overensstemmelse med de synspunkter, som vi havde fremsat under forhandlingerne om resolutionen. Først nu, da der efter 3½ måneds mæglingsbestræbelser desværre endnu ikke har vist sig nogen forhandlingsvillighed hos Pekingregeringen, har udvalget truffet beslutning om at foretage videre skridt.

Med 11 stemmer af 12, kun Ægypten afholdt sig fra at stemme, besluttede udvalget at forelægge plenarforsamlingens politiske udvalg et resolutionsudkast, hvis hovedpunkt var en anbefaling til samtlige stater om at anvende embargo på afskibningerne til arealer under kontrol af Kina og Nordkorea af våben, ammunition, krigsmateriel, atomenergimateriel, mineralolier og varer, der kan benyttes til produktion af våben, ammunition og krigsmateriel, samt at iværksætte de nødvendige kontrolforanstaltninger til at sikre gennemførelsen af denne embargo. Sagen er i disse dage til behandling i plenarforsamlingen, og regeringen har efter at have indhentet fornøden tilslutning i et formandsmøde af Rigsdagens demokratiske partier instrueret Danmarks repræsentant om at stemme for denne resolution. I denne anledning har det ærede medlem hr. Aksel Larsen rettet en henvendelse til regeringen med en skarp protest såvel imod en dansk godkendelse af sanktioner mod Kina som mod afgørelsen af denne sag, uden at rigsdagen er blevet spurgt. Det hævdes i denne skrivelse, at jeg igennem mine udtalelser her i tinget den 30. januar har bundet regeringen til ikke at godkende sanktioner eller til, hvis regeringen ønsker at føre en modsat politik, at forelægge sagen for folketinget.

Heroverfor vil jeg straks sige, at det ærede medlem er på vildspor i denne protest. Det fremgår allerede af skrivelsens indledning, hvor han taler om det, han kalder sanktionskomiteens forslag, og om, at Danmark i FN vil stemme for resolutionen om våbenforbud, hvor det ærede medlem for egen regning tilføjer: „altså om sanktioner“.

Jeg kender ikke nogen sanktionskomité, derimod et udvalg for yderligere foranstaltninger. Det er noget andet. Det *kan* dreje sig om sanktioner, men det kan også

være andre ting. I dette tilfælde er der ikke sanktioner, men noget andet, nemlig embargo på våben. Sanktioner er straffeforanstaltninger, der tilsigter gennem straf at lægge tryk på modparten. Men noget sådant er ikke formålet med våbenembargo, som i dette tilfælde er en praktisk foranstaltning til forebyggelse af, at modparten begunstiges af selve De Forenede Nationer på deres egen bekostning. Det er i virkeligheden et spørgsmål, om det har været forsvarligt at udsætte gennemførelsen deraf til nu af hensyn til mæglingsbestræbelserne. Det skulle ikke være nødvendigt at forklare berettigelsen af denne foranstaltning, rimeligheden i den. Når De Forenede Nationer i Korea bekæmper de kinesiske tropper, der har stillet sig på den nordkoreanske angribers side, skulle det være indlysende, at De Forenede Nationer ikke samtidig kan tillade, at disse kinesiske tropper forsynes med midler fra De Forenede Nationers egne beholdninger til fortsat modstand mod De Forenede Nationer, således at tropper fra mange lande, der efter anmodning af De Forenede Nationer kæmper i Korea, udsættes for tab. Der skulle dog være grænser for, hvor meget tingene kan stilles på hovedet.

I henvendelsen til regeringen er der også på andre punkter misforståelser, som jeg af hensyn til fremtiden ikke kan lade stå uimodsagt. Det er nemlig ganske urigtigt, når det siges, at regeringen ved mine udtalelser i folketinget den 30. januar har erklæret aldrig at ville stemme for eller deltage i sanktioner mod Kina.

Det, jeg sagde i tinget, var det enkle og klare, at Danmark ikke ved at stemme for resolutionen om aggression havde bundet sig til at ville stemme for sanktioner i plenarforsamlingen. Vi ønskede ved vor udtalelse i De Forenede Nationer at bevare vor handlefrihed og stå frit, hvis spørgsmålet om sanktioner engang skulle blive rejst. Denne frihed har vi bevaret og vil vi fortsat bevare. Da jeg nu af erfaring ved, hvorledes udtalelser kan fordrejes, vil jeg tilføje, at med det, jeg her har sagt, har jeg ikke udtalt mig for, at Danmark eventuelt skulle stemme for sanktioner. Vi er i regeringen i almindelighed i tvivl om værdien af sanktioner, navnlig som middel til at bringe fjendtlighederne til ophør, og vi var meget imod, at spørgsmålet om sanktioner skulle rejses for 3½ måned siden, idet dette alvorlige skridt ville have kunnet skade forligsbestræbelserne. Derfor gav også den danske repræsentant i plenarforsamlingen udtryk for sin afstandtagen fra sanktioner,